

VASS TIBOR

Kun Marcella itsenes (korr.: Itsenes) verseiből

Itsen azt hiszi

Hívók, hímnők könnye patazkik.
Nem ér a nevük.
*A több nemű Itsen többnejűnek érti magát,
erejét végtelennek. Itsen révedhetetlen.
Káposztafejű. Kialvatlan. Keletlen.*

A végtelen azt hiszi, ereje a szétfolyó Itsen.
A hit estére lesz bizonyos a végtelenben.
Biztos, hogy a végtelen bizonytalan.
Itsen ingatag, asszony az olvadó hóban.
Latyakhelyű. Kihagyhatatlan. Megfelelhetetlen.

Itsen, a látó

Nagy az Itsen állatkertje.
Akad harmadik szem a hátközépen,
amiket vagy melyeket a másik kettővel sosem lát,
de jól ellát vele dolgokat, mások baját, más Itseneket,
állatkertjeiket,
ha akadozottan is, azokat a jó nagyokat.
Szakad Óz ottan, ahol a madárijesztők szemét
újra és újra összevarrják, amiket vagy melyeket.

A kívánókat a kivárókkal és a kivájókkal is
gyakran összecserélik. Holló a hollónak,
ahol rangon alul pœtizálnak
ellátja baját Itsen az állatkertjének olykor.

Sevégűvé, sehosszúvá idomul a bűnbánat,
idő múlt, idejétmúlt lesz egyhamar minden érintett.

A ráncok Itsen sírgödrei. Sírgödreid, Itsen,
akkor mélyítsem,

amikor a hátam közepe eléri szemeid méretét,
mondja Itsen saját magának
a nagy állatkerti gyűléskor, jegyzőkönyvbe.

Azon kívül
annyit mond, azt már nem magában,
kedves egybegyűltek, adjon nektek az ég
harmadik szemeket, ahová csak szeretnétek.
Ássatok, látva játsszatok.

Itsen csúnyán beszél

Hangfecni, hangrongy.
Cafathangfoszlány.
Hangfaszlányt nem írhat,
kúriemberhez nem méltó,
de Itsen nem kúri,
és nem is ember,
tehát akár írhatna is.

Itsen jegel

Egészen úgy Itsenjégem,
úgy egészem Itsen a jégesőben,
az eső úgy. Puff, puff.
Jég-egészem az eső,
Itsen úgy esőtlen, s égtelen úgy az Itsen.

A jégesőkben sorsra hagyott székeké a jövő.
Sorra ott hagyott, egészen jövő idő
a jég, melege jó,
ahogy esik, puffan úgy, lyuggat, jövősit,
üresíti Itsen a székeket.
A pára sorsa akár a jégé. A jövő idejű
lyuggatás
egészen szentségtelen.

Itsen és a szép

A szépséggel mennyi mindent vesz
tudomásul Itsen, ami nem szép.
Pattanás. Anyajegy.
Fogsorhibák, hajhullás,
pikkely, verscsömör.

Itsen az Ady-hídon átszáll

Van a Tiszai pu, meg a Keleti pu, pl.
Az öregség pl. Késő pu,
bertás,
pattintott nőkorszak.

Itsen magánya

Itsen magánya nem ugyanaz, mint az egyedülléte.
Ide kell a vessző.
A magány mint egyedüllét, oda nem.

Ide-oda a vesszőfutások,
a társaság, társtalanság.
A társaság: talanság.
Vesszők kelletik magukat.

Az egyedüllét magánya nem ugyanaz,
mint a magány egyedülléte,
mondja Itsen magában. Itsen magában beszél.

A vessző nem ugyanaz, mint a kell.
A kell után, ha kell, ha nem, utánajár az Itsen.

Nézz be hozzám

Itsen, nézz be hozzám.
Belátásodra bízom, ha meglátod, hogy csuklom,
kinek árulod el. Kinek hogyan.
Kinevetsz a körötted állókkal vagy megijesztesz,
ahogy anyám tette, meg az ő anyja,
meg apámé, hogy múltjon el az akaratlan.
Vagy igyak kilenc korty vizet, lassan, és attól.

Itsen, akarom, hogy hozzám nézz be.
Hogy csukolj, össze is, és akarom, hogy áruljalak el.
Hogy neved ki,
és befelé is az ablakon, mind a körötted állókkal.
Mind, untalan.

Itsen, az ijesztésem akarom,
és meg akarom ijeszteni anyámat.
Unos, hogy untalan,
csukoljanak össze a hozzám sehogy, sose benézők.

„A túlélés reflexe ilyenkor
kárhozatban exponált vaku”

